

[Aksel Larsen.]

prisfaldet kommer. Jeg synes, at det både af sociale og af nationaløkonomiske grunde var uforsvarligt med disse forhøjelser af levnedsmiddelpriserne, men det var altså det eneste sted, regeringen mente at kunne sætte ind for at spare på statsudgifterne — eller rettere sagt det eneste sted, den ville sætte ind. Disse levnedsmiddelfordyrelser skulle afbødes ved beskedne skattelettelser, lidt øget børnetilskud og lignende foranstaltninger. Det var imidlertid typisk, at den højtæredede finansminister havde stillet sit regnestykke således op, inden de fem i forhandlingerne mere eller mindre deltagende partier begyndte at drive hinanden fremad med gensidige overbud, at pristallet ikke skulle stige, men at statskassen alligevel skulle tjene 26 mill. kr. Her får vi praktisk belyst, hvad pristallet er værd. Pristallet anvendes til at sikre, at arbejdere og dermedigestillede, hvis indtægter for en stor del er afhængige af pristallets bevægelser, ikke får dækning for de reelle prisstigninger, der sker, men at de gang på gang bliver snydt.

Man interesserer sig ikke for at holde priserne nede eller forhindre, at de stiger, man interesserer sig for at sikre, at pristallet holdes nede, eller at det i hvert tilfælde ikke stiger så meget som priserne. Man arbejder her på forskellige fronter. Finansministeren arbejder, som han antydede det gennem fremsættelsen af sine oprindelige forslag, hvorigennem han til statskassen ville tjene 26 mill. kr., samtidig med at pristallet ikke skulle stige. Hans partifæller i landbrugets økonomiske organisationer arbejder på den måde, at de, når den på lønninger og lignende indtægter virkende pristalsstatistik er optaget, sætter smørprisen i vejret og derpå indstiller sig på at sætte den ned, umiddelbart før en ny virkningsfuld — desværre altfor lidt virkningsfuld — pristalsstatistik skal optages. Det karakteriserer kun den måde, hvorpå man søger at snyde de ubemidlede her i dette land og gør det, såvidt det er muligt, ad indirekte vej, helst så de ikke rigtig opdager det.

Lad os imidlertid lade regeringens originale forslag ligge og se på regeringsforslagene, som de foreligger nu, og sammenligne dem med de ændringsforslag, der er stillet fra socialdemokratisk hold, og med den stilling, det radikale parti og retsforbundet har taget til sagerne. Det bliver da indlysende,

at disse fem partier har søgt under forhandlingerne at manøvrere sig hver især i den gunstigst mulige stilling overfor de vælgere, de i særlig grad adresserer deres henvendelser til, at de hver især har bestræbt sig for at stå overfor deres specielle vælgerkorps som ydere af milde gaver, som vælgerne bør være taknemlige for og endelig ikke må glemme på valgdagen den 21. april.

Lad os kigge på det forslag om børnetilskud, der foreligger nu. Det giver en beskedne forhøjelse af børnetilskuddene, og det socialdemokratiske mindretal foreslår en lidt større forhøjelse, men hverken regeringen eller socialdemokratiet vil foreslå en virkningsfuld forhøjelse af børnetilskuddene eller foreslå, at de forvandles fra en skatte-teknisk forholdsregel, der skal gøre det lettere at få skatterne inddrevet, til et regulært børnetilskud med virkning, som vi kender det fra visse andre lande. Regeringens forslag giver forskellige forhøjelser af børnetilskuddene til forskellige grupper. Lad mig nævne to af dem. Indtægtsgruppen fra 5 000 til 7 000 kr. skal her i København have børnetilskuddet forhøjet med 50 kr. Indtægtsgruppen fra 7 000 til 12 000 kr. skal her i hovedstaden have børnetilskuddet forhøjet med 40 kr. Derved vil man afbøde virkningen af de prisfordyrende foranstaltninger og af skotøjsrabatkortenes bortfald. Sandheden er imidlertid, at skotøjsrabatkortene hidtil har udgjort 30 kr. pr. barn pr. år, at de i sin tid blev indført for bl. a. at afbøde virkningerne af prisstigningerne, og at skotøjsrabatkortenes værdi i fjor blev nedsat med 10 kr. med den motivering, at nu faldt prisen på fodtøj. Men det modsatte skete: siden den tid er fodtøjspriserne stadig steget. Altså, skotøjsrabatkortene lød oprindeligt på 40 kr. pr. barn. Nu kommer man og tilbyder en forøgelse af børnetilskuddene med 40 kr. eller 50 kr. for en gennemsnitsarbejderindtægt i hovedstaden. Det vil sige, at denne forhøjelse af børnetilskuddene lige akkurat kan afbalancere skotøjsrabatkortenes bortfald; i provinsen kan den ikke engang afbalancere deres bortfald.

Hvor bliver retfærdigheden for disse indtægtsgrupper af? Det er ikke nok, at man henviser til sine meget beskedne forslag om skattelettelser, som jeg senere har et par ord at sige om, for de giver ikke balance, og dertil kommer den kolossale udgiftstigning, det betyder for de pågældende